

ÇOCUKLARIN SEMBOLİK OYUN İHTİYACI

“Anne benimle oyun oynar mısın?”, “Baba oyun oynayalım mı?” sorularını neredeyse her gün çocuklarımızdan duyarız. Oyun, çocukların duygusal enerjisini şarj etmenin en önemli yollarından bir tanesidir. Her gelişim dönemi çocuklara farklı oyun becerileri kazandırmaktadır. Çocuklar 2-8 yaş arasında sembollerini algılamaya başlamalarıyla beraber sembolik oyun oynamaya başlarlar. Çocukların sembolik oyun oynamaya başlamaları, sosyal beceri gelişimini temsil ettiği gibi aynı zamanda bilişsel işlevselliğin geliştiğinin de göstergesidir. Çocuklar sembolik oyun oynamaya başlamalarıyla beraber etraflarında olan farklı objeleri isimlendirerek –mış gibi oynamayı öğrenirler. Bu oyunlar uyumak ve yemek yemek kadar çocuklar için elzem bir ihtiyaçtır. Sembolik oyun, çocuklara hayattaki rolleri algıladıkları, hayallerini yansıttıkları, endişelerini canlandırdıkları bir alan sunar. Bu alan içerisinde sık sık tekrar eden oyun temaları çocukların dünyasında önemli bir yeri temsil eder. Bu sebepten çocuklar, gün içerisinde güven duydukları yetişkinlerin eşlik ettiği belirli bir dozda oyuna ihtiyaç duyarlar. Zorlandıkları duyguların kapsandığı alanda kendilerini güvende hissederler. Ebeveynler, çocukların oynadığı sembolik oyuna eşlik ederken belirli oyuncakları kullanarak ya da oyun içeriğiyle ilgili öneride bulunarak yol gösterici olabilirler. Örneğin, çocuğu köpek ısırduğunda, ona oyuncak bir köpekle oynamayı önerebilir ya da sizler köpek olarak oyunu yönetebilirsiniz. Bir yangına tanık olan çocuk için; itfaiye aracı, oyuncak ev ve küçük insan figürleriyle oynamayı önerebilirsiniz. Çocuklar sebebi bilinmeyen korkularını anlamlandırırken de sembolik oyunlara sıklıkla başvururlar. Korkularını temsil eden seçtikleri bir sembolik obje ile tekrarlayan oyunlara başvurdukları sıklıkla gözlemlenmiştir.

Çocukların duygusal ihtiyaçlarını ifade etme şekli olarak sembolik oyunlar kullanılabileceği gibi çocuklara davranış kazandırmaya yönelik de sembolik oyunlar yol göstericidir. Sembolik oyunlar, çocuk ve ebeveyn arasındaki ilişkiyi güçlendirerek, olumlu davranış kazanımını desteklemektedir. Örneğin, diş fırçalamayı sürekli reddeden bir çocuğa diş fırçalama alışkanlığı kazandırılırken; oyuncak bebeklerden, kuklalardan, peluş hayvanlardan yararlanılarak bir diş fırçalama hikayesi canlandırılabilir. Bu sayede, çocuklar söz konusu çatışmayı çözüme ulaştıracak bir ipucuna ulaşmanızı sağlayacaktır.

REHBERLİK POSTASI

#EğitimEyüboğlu

Bir çocuk çoğu zaman oyun oynamaya hazırdır ancak bir yetişkin için her zaman oyuna hazır olmak ya da oyun oynamaktan keyif almak mümkün değildir.

Oyun oynamakta zorlandığınızda;

- Kısa sürelerle başlayıp zamanla süreyi uzatabilirsiniz.
- Kendinizi dingin ve keyifli hissettiğiniz zamanları oyun saati olarak belirleyebilirsiniz.
- Ebeveynler kendi temel ihtiyaçlarını gözden geçirebilirler. Öncelikle kendi duygularının dolu olması gerektiği unutulmamalıdır.
- Bir yetişkin olarak sizleri mutlu eden oyun ve aktiviteleri gözden geçirebilirsiniz.
- Kendi çocukluğunuzu keşif yolculuğuna çıkarabilirsiniz.
 - Çocukken en sevdiğiniz oyuncağınız hangisiydi?
 - Çocukken en sevdiğiniz oyun neydi? Kiminle oynardınız? Oynarken kendinizi nasıl hissederdiniz?
 - Rekabetle ilgili neler hatırlıyorsunuz?
 - Birinin sizi seçtiğiniz oyun yüzünden eleştirdiği oldu mu?

Unutmayalım ki;

Çocukların sembolik oyun ihtiyaçlarını anlamaya çalışırken kendi çocukluğunuza daha yakından bakabilmek çocuğunuza ulaşabilmek, ebeveyn-çocuk arasındaki bağı güçlendirebilmek adına atabileceğimiz en önemli adımdır.

Kaynakça:

1. Aletha J. Solter (2018), Oyun Oynama Sanatı, Doğan Kitap